

A3

A31

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze dienst wordt aan belangstellenden gratis toegezonden. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut Soc. Gechiedenis Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontzetting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. Daarbij nemen de belangen-tegenstellingen tusschen de ver-schillende landen steeds scher-per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitmondt. De toenemende versuring en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeiderklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten waken de arbeiders in diesen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internationa- nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ont-wikkeling van het zelfbewust-zijn der arbeiders. Daarom hielderspolitiek van de parla-mentaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!**

B3

A4

Zevende Jaargang No: 11. Augustus 1934 No: 1. **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

B5

DE STRIJD IN AMSTERDAM TEGEN DE STEUNVERLAGING.

In de week na de eerste Juli gingen de instellingen voor Maatschappelijk Hulpbetoon er toe over, voorbereidende maatregelen te treffen, ter uitvoering van het regeeringsbesluit om de werkloozenuitkeeringen te verlagen. Aan de meeste bureaux ging dit zoo: de eene dag werden de stempelboekjes, waarin voorin naam en adres van ondersteunde, plus het steunbedrag vermeld staan, ingehouden. De volgende dag werden de boekjes teruggeven - het oude bedrag was doorgestreep en het nieuwe, lagere bedrag ingeschreven.

Over het geheel bleek er geweldig aan de steunbedragen gesnoeid. Minder dan Fl.1.50 kwam zelden voor, bedragen van Fl.3.-, Fl.4.-, en zelfs Fl.5.- waren lang geen zeldzaamheid. Aan de stempellokalen werd de nauwe toestand besproken, werden vergelijkingen gemaakt, uitte zich de verontwaardiging. De stemming was niet om het er zop maar zonder meer bij te laten zitten, en de verbittering uitte zich op de meest voor de hand liggende manier.... de demonstratie. Dit begon Woensdag. 's Middags waren er in de Jordaan al kleine demonstraties, ze werden echter direct door de politie verspreid. Maar deze keer ging het erden voor de werklozen niet om, om te demonstreeren voor een of andere partij of mantelorganisatie, het ging om een brok steun, en net om dat brok steun, dat overeenkomt met het verschil tusschen een nog net eenigszins menschaardig bestaan en een hongerbestaan zonder levensvreugde. En het recht om dit te demonstreeren lieten ze zich maar zoo niet afnemen. En zoo kwam het dan ook weldra tot een K.S.B. vergadering worden gehouden. Verschillende organisaties hadden opgeroepen tot een tegendemonstratie, en de werklozen hadden deze gelogenheid aangehepen om in groote massa op straat te verschijnen. Charges van de politie werden met steenen beantwoord on de rust was niet eerder hersteld dan nadat eenige uren met

A5

motorpolitie, ruiters, uitrukauto's, sabel, gummistok en revolver tegen de ongewapende werklozen was gechargeerd. Nog feller ging het diezelfde avond in de Jordaan toe. Er was een vergadering geweest in de Harmonie op de Rozengracht; de arbeiders die daar vandaan kwamen trokken de Jordaan in, om naar huis te gaan. Deze wat ongewone volte in de straten was voldoende om de werklozen bij duizenden op straat te brengen, zoodat er in minder dan geen tijd een paar groote demonstraties ontstonden. Toen de politie probeerde de demonstraties uiteen te slaan, kwam het tot verzet; de werklozen wilden zich niet zonder meer van de straat laten afjagen. Maar omdat revolvers en steenen nu eenmaal heel ongelijke wapenen zijn worden de werklozen tegelijk tot een nieuwe tactiek gedwongen: de straten zooveel mogelijk voor de politie versperren. De lantaarns worden uitgewooid, barricades opgericht. Toch was het verzet te zwak, na eenige uren wist de politie de straten weer te heroveren.

Nu de nieuwe tactiek eenmaal ontdekt was, kwam de strijd tegelijk in een nieuw stadium. Wat 's-avonds tevoren alleen in een paar straten was gebeurd, gebeurde de volgende dag in de heele Jordaan. Stelselmatig werden overal de straten opgebroken, op alle hoeken werden barricades opgeworpen. Tegen 8 uur was de heele Jordaan, op de hoofdstraten na, van politie gezuiverd, en bleef dat verder de heele avond. De werklozen hadden die dag "hun demonstratie gewonnen". Om 12 uur gingen de meesten naar bed, zoodat de kranige politie de Jordaan weer in bezit kon nemen. Natuurlijk kon de "ordelievende burgerij" dat zoo niet op zich laten zitten, en de volgende dag verscheen dan ook een groote militaire bezetting met rupswagens en pantserauto's met mitrailleurs. Tegen een dergelijke overmacht waren de werklozen alleen niet opgewassen. Het was duidelijk dat hun strijdmacht niet tekort schoot. Dat kwam niet door gebrek aan moed of doordat ze niet genoeg alle middelen hadden uitgebuit waarover ze beschikten. Ze hebben die paar dagen heel wat staaltjes van durf laten zien, en de vindingrijkheid, waarmee straten, asphaltwegen en bruggen voor de politie onbruikbaar, voor de arbeiders zelf begaanbaar werden gemaakt, was verrassend. Het hooftekort van de actie was haar beperkte omvang en doelstelling. Twee dingen trouwens die onverbrekkelijk aan elkaar vast zitten. Een massa die in verzet komt, maar zich niet door breede lagen uit de klasse gesteund weet, kan geen verstrekkend doel stellen; en omgekeerd zullen nooit groote groepen arbeiders een actie ondersteunen, al mag die nog zoo hun sympathie hebben, wanneer het doel zoo beperkt gesteld is, dat ze er zelf geen direct belang bij denken te hebben. De grondgedachte van de geheele actie was en bleef een demonstratie tegen de steunverlaging. Maar de regering denkt er niet over ook maar iets van die steunverlaging ongedaan te maken. Want deze "bezuiniging" is niet iets dat los staat op zichzelf, het is een onderdeel van een veel uitgebreider aanvalsplan op het levenspeil van de heele arbeidersklasse. De loonen waren langzamerhand zooveel verlaagd, dat ze te dicht in de buurt kwamen van de steunbedragen, daarom moest eerst de steun verlaagd, voordat een nieuwe aanval op de loonen kon plaats hebben. Daarom beantwoordde de regering de werklozen-demonstraties met verscherpte politietorreur, eigenlijk zelfs met

de staat van beleg. Deze aanval was dus ook indirect tegen alle werkende arbeiders gericht, en het had dus op hun weg gelegen, daarop met de algemeene werkstaking te antwoorden. Maar de traditie van tientallen jaren vakstrijd weeg hiervoor te zwaar, alleen de losse arbeiders in de houthaven en de bouwvakarbeiders aan een aantal bijna voltooide bouwblokken in plan West, gingen tot solidariteitsstaking over. Wel werd de actie ondersteund door werklozen uit zo goed als alle wijken van Amsterdam. Barricades verrezen, trams werden tegengehouden, alles met het doel de politie bezig te houden, en de Jordaan te ontlasten. Maar de politie had het er op gezet, kost wat kost, de Jordaan er onder te krijgen. Terwijl op de Eilanden, in geheel Noord tot tuindorp Oostzaan toe, in de Spaarndammerbuurt, in geheel Oost, bij de Haarlemmerweg en in de Pijp het overal steenen op de politie regende, werd bijna de geheele troepenmacht op de Jordaan geconcentreerd. Pantserauto's met mitrailleurs, soldaten met karabijnen bewaakten de straten, terwijl gemeentewerklieden de straatverlichting in orde brachten. In de Jordaan bleef vrijdagavond de orde bewaard. En hiermee was werkelijk de actie de kop ingedrukt. Wel was er zaterdag, vooral in Noord, nog het een en ander te doen, maar de actie bleek duidelijk over haar hoogtepunt heen te zijn. De nederlaag was een feit, en het eerste bedrijf van dit stuk klassenstrijd was hiernode afgelopen.

Dan begint het tweede bedrijf. Het bestaat uit een aanval van de heerschende klasse op de politieke organisaties van de arbeiders. Nederlands anders zoo correcte juristen nemen art. 94 van het strafwetboek te baat om art. 7 van de grondwet buiten werking te stellen.

"de Tribune" krijgt hoog bezoek, de justitie legt beslag op onderdeelen van de drukmachine's enz., het gebouw blijft onder politiebewaking. Ook de O.S.P. krijgt huisbezoek. Talrijke arrestaties vinden plaats; door het geheele land worden arbeiders in arrest gesteld wegens colportage met "opruilende lectuur", (waar plotseling alle linksche arbeidersbladen blijken te behooren) of andere "delicten". Hoever dit alles precies zal gaan dient nog te worden afgewakt, in ieder geval zijn dit soort maatregelen meer lastig en onplezierig voor de revolutionaire arbeiders, dan dat ze gevaarlijk voor de arbeidersklasse zijn. De weerbaarheid van de klasse zal er eerder door versterkt worden. Want de onder het kapitalisme heerschende toestanden scheppen voortdurend nieuwe revolutionaire energieën, en naarmate die moeilijker op te vangen zijn in groote, centraal geleide, en dus door de staat gecontroleerde, schijnrevolutionaire organisaties, zullen ze zich op een andere manier een weg moeten banen. Het werken zal er moeilijker door worden, maar de schijnsuccessen van een opportunistische tactiek verdwijnen meer en meer. Groepen van revolutionaire arbeiders zullen zich niet meer zoo bezig houden met schetterpropaganda en werken voor parlementaire schijnsuccessen, en zich meer toeleggen op scholing en bewustwording van zichzelf en van

4 -
hun klassegenooten. Daarom is de kans ook groot dat het voor-
loopig nog niet zoo'n vaart zal loopen met het "beangelen van
onze democratische rechten", en dat de regering voort zal blijven
gaan met haar tactiek van "het bestrijden van uitwassen", d.w.z.
waar het in haar kraam te pas komt, tegen de een of ander optreden
met een strafvervolgning, ontslag of steunuitsluiting.
Ondertusschen hebben de arbeiders weer een keer duur
leergeld betaald, en we doen dus wijs wanneer we de lessen die we
gehad hebben goed leeren.

Allereerst komt duidelijk de machteloosheid naar voren
van alle door een leiderschik bestuurd partijen, zooals C.P. en
O.S.P.

Daar is allereerst het "eenigste revolutionaire" dagblad,
"het groote krantenbedrijf", "de Tribune". Nog niet zoo langgele-
den hadden ze een paar duizend gulden noodig om de drukkerij op
de Amstel te voorzien met stalen rolluiken, om een aanval van de
fascisten af te slaan. De fascisten zijn nooit gekomen, maar daar
komen op een goede dag de werklozen in de Jordaan in verzet,
"de Tribune" heeft de avond van te voren, precies zooals alle
dagen van het heele jaar door, opgewekt tot massademonstraties,
krijgt nu eensklaps de schuld, een politieinval en... weg is
het groote krantenbedrijf. Weg zijn de organen van de "Roode Hulp"
en andere los van alle politieke partijen staande arbeiders- en
boerenorganisaties, weg is ook het kaartstelsel van "de Tribune",
de adressen van honderdtallen revolutionaire arbeiders, die daar-
voor in de plaats weldra in de fotoverzameling van de centrale
recherche zullen prijken. Want de beproefde leiding had hier hee-
lemaal niet op gerekend, en ze had het feitelijk ook niet verdiend.
Nog in haar laatste nummer van "de Tribune" stond ze op de bres
voor het particulier eigendom.

"de Tribune" van Vrijdag 6 Juli, extra-editie :
"Tegen Plunderingen en Provocaties". "Voor Massastrijd".

"Terwijl de arbeiders van de Jordaan in massastrijd staan,
"trachten afzonderlijke misdadige elementen en provocateurs tot
"daden van plundering over te gaan. Zoo werd een winkel van
"Jamin op de hoek der Goudbloemstraat en later ook op de Wes-
"sterstraat, door eenige van deze heeren leeggeplunderd.
"De arbeiders hebben met deze kerels niets te maken,
"integendeel, zij voeren een scherpe strijd tegen hen. De arbeiders
"vertrouwen op de sympathie en de steun der talloze
"middenstanders in de Jordaan, die evenals zij, door de crisis
"en de steunverlaging zwaar getroffen worden."

Jamin treedt hier dus op als arme kleine middenstander.
Ook in haar parolen tijdens de actie was de C.P.H. vrij onschuldig.
Ter vergelijking drukken we onder elkaar de vet gedrukte slagzinnen
af uit een manifest van de O.S.P. en een van de C.P.H.

De O.S.P.:

Aan de arbeiders van Amsterdam - Steunverlaging - Verzet
der Amsterdamsche arbeiders - Het dulden eindelijk voor actie heeft
plaatsgemaakt - Wat is noodig? - Uitbreiding van de actie over
het geheele land - Solidariteit met Amsterdam - Werklozen, ver-
zamelt U voor de fabriekspoorten - In die actie ligt Uw wapen -
Uitbreiding der actie over heel Amsterdam en over geheel Nederland -
Verbinding van demonstratie met staking - Daadkracht, koelbloedig-
heid en volharding - Dat wil de O.S.P. - Daadwerkelijke solidari-
teit met de Amsterdamsche arbeiders!

De C.P.H.:

Aan de arbeiders en arbeidersvrouwen van geheel Neder-
land - en geheel de arbeidersbevolking van Amsterdam sluit zich
bij hen aan - Gemeentearbeiders, trammannen - Intrekking van de
steunverlechtingen - Weigert Uw kinderen naar school te sturen
- Organiseert schoolstakingen - Etscht onmiddellijk verwijdering
van de politie uit de arbeiderswijken - Love de staking!
Communistische Partij Holland.

Het verschil valt gauw te verklaren. De O.S.P. is een
jonge partij van S.D.A.P.-opposanten, en bestaat uit twee hoofd-
bestanddeelen. Een stam van oude geheide Leninisten, de vroegere
B.K.S.P., de "Troekistische" oppositie in de C.P.H. om de Kadt
en nog een paar, met aanhang. De rest van de partij bestaat voor
het grootste deel uit gevoelsrevolutionairen, die hun theoretische
scholing gehad hebben in de A.J.G. of het Instituut voor Arbei-
dersontwikkeling. Dat wil zeggen, ze zijn volgestopt met populaire
bijvoegsels uit alle takken van wetenschap, maar er is een weten-
schap waar ze nog nooit iets van gehoord hebben, dat is die van
de maatschappij. Deze groep slingert, evenals de massa, heen en
weer tussohen oude sociaaldemocratische kleur en spontaan revolu-
tionaire uitbarsting, en is daardoor in voortdurende wrijving
met de leninistische fractie. P.J. Schmidt fungeert daarbij als
de Troelstra die het gesal bij elkaar mag houden.

Het manifest van de O.S.P. is een uiting van revolutio-
nair sentiment. De consequenties ervan gaan ver boven de doel-
stelling van de O.S.P. uit. Dat dit inderdaad zoo is, blijkt o.a.
ook uit het "verschil van opvatting" onder de leiders. Het mani-
fest was aanleiding tot arrestatie van Schmidt e.a. O.S.P.ers.
de Kadt en Sal. Tas onttrekken zich aan een vervolging door op
zich te nemen de partij te scheuren. Dat ze later bijdraaien, ter-
wille van de heilige "eenheid" der partij, doet op zichzelf niet
ter zake. De doelstelling van de O.S.P. is gericht op de belangen
der partij; het manifest wijst voor een flink deel in de richting
van een proletarische strijdwijze, waarin de partijen geen rol spelen.
Het zegt tegen de werklozen dat hun actie bij voorbaat verloren is,
wanneer die tot de werklozen alleen beperkt blijft, en het roept
hen daarom op naar de fabrieken te trekken, om de werkende arbeiders
in de strijd te betrekken. Zonden te letten op de directe
belangen van de partij wijst het manifest aan in welke richting

de strijd zich kan ontplooiën. Wanneer de arbeiders werkelijk dit parool hadden opgevolgd was er een actie ontstaan, die niet door een partij als de O.S.P. geleid zou kunnen worden, een dergelijke massale beweging is alleen mogelijk onder leiding van raden van zelfgekozen vertrouwensmannen van de stakende arbeiders in de bedrijven en de werklozen aan de stemblokken. Daarom gaat het manifest, ver boven de doelstelling van de O.S.P. uit en ook daarom kunnen de Kadet en Sal. Tab niet eens zijn met

- "dat wil de O.S.P." -

De leninisten in de O.S.P. kunnen in deze tactiek niets anders dan putschisme zien. Want al ging het er in de Jordaan heftig toe, een revolutionaire situatie was er hoegenaamd niet; bovendien was de partij veel te zwak om in een dergelijke situatie "leiding te geven". Dat de arbeiders, ook in de toekomst, iets zelf moeten doen, dat ze daartoe aanzicht in de verhoudingen moeten hebben, daar gelooven de leiders niet aan. Ze vinden het daarom malligheid in zoo'n manifest dingen neer te schrijven, die boven de situatie van het oogenblik uitgaan, en ze vinden dat onverantwoordelijk, wanneer daarmee bovendien het bestaan van de partij op het spel wordt gezet. Blijkbaar vindt de Kadet het nu dan ook hoog tijd worden, om met die "kinderziekte" af te rekenen. Hij ziet zichzelf al als de Hollandsche editie van Paul Levi, waar hij altijd zoo'n groote bewondering voor gehad heeft. Alleen dan dat zijn O.S.P. in de verte niet te vergelijken valt met de Duitse K.P. van 1919, die door Levi kapot gemaakt is. Want de Duitse arbeiders van toen hadden een heel andere leerschool doorlopen dan deze O.S.P.'ers, die met parlementaire en vakvereenigingsillusies volgepropt zitten, en die, zoo ze zich op dit punt niet herzien, tusschen putschisme en opportunisme heen en weer zullen blijven slingeren.

Wat de C.P. betreft, dat is niet eens een leninistische part meer, dat is een atalinistische partij geworden. Dat wil zeggen, ze hebben nog den leninistische opportunistische tactiek, maar het toekomstbeeld der leninisten, van een proletarische partijtotaal, die hun politiek richting geeft, is bij de C.P. sinds jaren voor een bureaucratische sleur geweken. Deze sleur bracht mee, dat ze iedere actie van de arbeiders enkel en alleen nog konden bekijken als een gelegenheid om copie te verzamelen, kranten te verkopen, leden voor die of die mantelorganisatie te winnen, een of ander comité in elkaar te spijkeren. Hun parolen zijn er niet op uit, de strijkracht van de arbeiders te vergroeten, maar om hun zooveel mogelijk perspectieven te openen voor hun partijgemodder. Vandaar: "Organiseert Schoolstakingen!" "Weigert huurbetaling zolang niet alle verslechteringen zijn ingetrokken. Vormt hiertoe in ieder woonblok comité's die deze huurstakingen organiseren." En wanneer ze ook in deze actie tot staking oproepen, dan is dat nog enkel het gewone R.V.O. geknoel om positie's in de vakbeweging te veroveren.

"Georganiseerde arbeiders! Trap weg die leiders Uwer organisatie..... Sluit U in Uw vakbonden saanen, om Uw vakbonden te verdedigen tegen deze reformistische ontaarding, organiseert al Uw collega's om Uw vakbonden te maken tot wapens in de aanzwellende verzetsstrijd tegen de uithongeringspolitiek!"

Uit een manifest van de R.V.O.

En wanneer ze dan in hetzelfde manifest tot staking oproepen, dan gaat het ongeveer op deze toon: Er is nu wat leven in de brouwerij, nu is het de geschikte tijd om van de actie der werklozen mee te profiteren. "Stelt in de Gemeentebedrijven, in de havenbedrijven, op de schepen, in de machinefabrieken en op de scheepswerven de eis van onvoorwaardelijke intrekking van de dreigende loonsverlagingen!" Stelt de eis van de verhooging van de loonen! Solidariseert U, werkende klassegenooten, met Uw werkloze kameraden, organiseert de proteststaking in de bedrijven!"

Dit is het beeld dat de leiderspartijen te zien geven. De heerschende klasse laat de partijen geen andere keus. Of verraad aan de strijd van de arbeiders, of vernietiging van de organisatie.

De andere groote les van deze strijd is deze, dat de tijd voorbij is, dat een bepaald deel van de arbeidersklasse met succes strijd kan voeren voor hun groepsbelangen. Belangrijke kapitaalgroepen kunnen zich alleen handhaven door het voortdurend dieper neerdrücken van het levenspeil der arbeiders, deze kapitalen strijden om hun bestaan te redden, zo goed als de arbeiders dat voor het hunne doen. Aan de andere kant dreigt het oorlogsgevaar, dat is de strijd om het bestaan met de wapenen tegen andere kapitaalgroepen, de oorlog waarin de arbeiders het willooze werktuig van de bourgeoisie moeten zijn, wil die zich kunnen handhaven. De bourgeoisie kan daarom geen enkel verzet van de arbeiders meer dulden, iedere demonstratie tegen haar beleid wordt tot een aanval op haar bestaan, onverschillig of die zoo bedoeld is of niet. Het ging met deze actie als met die op "De zeven Provinciën". Een groep proletariërs wil demonstreren tegen lotsverslechtering, maar de bourgeoisie verklaart die demonstratie tot "milterij", tot "opstand tegen het wettig gezag", en treedt daar dan ook op die manier tegen op.

"Wie in de hoofdstad barricades bouwt, moet verwachten dat hij de middelen tegenover zich krijgt, die tegen barricades plegen te worden aangewend." (Handelsblad van Donderdag 5 Juli, avondblad)

Zoo ongemotiveerd lijkt de arbeiders dit optreden in het begin, dat ze het eerst niet begrepen. Zomin als de jongens op "De zeven Provinciën" het begrepen, die lachend aan dek naar de vliegmaatschappijen stonden te kijken; zomin als de arbeiders in Rotterdam het begrepen waarvoor het nodig was dat daar ineens een troep militairen plotseling een gehele arbeiderswijk begint te belegeren. Maar de bourgeoisie laat merken dat het meenens is, ze prent het de arbeiders terdege in, dat ze ook de halfslachtigste actie niet meer duldt. Het tijdperk waarin het demonstratief verzet kracht kon bijzetten aan de eischen van "democratie" is afgesloten. De regeering voert als werktuig van de bezittende klasse, zonder zich te bekommeren om de "parlementaire" druk van de arbeiderspartijen, de maatregelen door die het kapitaal voor zijn handhaving nodig heeft. En als de arbeiders demonstratief uiting geven aan hun ontevredenheid over die maatregelen, brengt "het gezag" alle geweldmiddelen der moderne oorlogstechniek in 't gewoone, om de vijand in eigen land neer te slaan.

De bourgeoisie kan niet anders - uit zelfbehoud. Deze waarheid moet en zal in de hoofden der arbeiders doordringen, en ook het verloop van de gebeurtenissen in Amsterdam hebben hiertoe zeker het hunne bijgedragen. Dat is de winst. Slechts met het inzetten van zijn geheele klassekracht, kan het proletariaat tegen de machtige bourgeoisie opkomen, en alleen wanneer het deze kracht inzet, geleid door zijn inzicht in de klasseverhoudingen, kan het overwinnen.

DE ARBEIDERSBEWEGING VOOR EN NA

DE 30 JUNI

Onder deze titel komt in de "Nieuw Front" Juli No. 2 (het emigrantenblad van de S.A.P.) een artikel voor, dat we hier gedeeltelijk overnemen. Het artikel is belangrijk omdat het bij het beschouwen van de illegale strijd en de opkomst van een nieuwe arbeidersbeweging in Duitschland zich niet laat verleiden tot het "revolutionaire" geschetter dat we van de K.P.D. gewend zijn, maar de werkelijke situatie als uitgangspunt neemt. Het artikel geeft inzicht van een juist inzicht in de ontwikkelingsmogelijkheden van de arbeidersbeweging, hoewel we toch op een punt kritiek hebben, n.l. daar waar van de rol van de partij sprake is. De S.A.P. ziet in de partij nog steeds de organisatie die de leiding van de revolutie (en de voorbereiding van de revolutie) op zich moet nemen. Deze beschouwingen over de partij in dit artikel zijn feitelijk een inconsequentie, de eigenlijke strekking is juist deze dat het proletariaat de revolutie zelfstandig door moet voeren en een partij de leiding niet kan nemen. In den onderschrift zullen we hier verder op ingaan.

Het artikel begint met de bewering van de K.P.D. te weerleggen, dat deze partij de crisis in het nationaalsocialisme zou hebben bewerkstelligd. De Hitler-putsch was een overwinning van het kapitaal, niet van de arbeidersklasse, en het openlijk uitbreken van het conflict in de leidende kringen is een bewijs van de zwakheid van het proletariaat. Had de arbeidersklasse werkelijk een bedreiging gevormd voor de bourgeoisie dan had deze geen gelegenheid gehad om de dan op de tweede plaats tredende inwendige geschillen uit te vechten. Het artikel gaat dan als volgt verder:

III. Om de betekenis van deze nieuwe etappe voor de verdere ontwikkeling van de illegale proletarische beweging te begrijpen, moeten we probeeren, ons de vroegere arbeid voor te stellen.

Het totale aantal van vast in illegale organisaties opgenomen revolutionairen is moeilijk te schatten.

Gebruikmakend van de gegevens die we uit verschillende deelen van het rijk en uit alle organisaties bezitten, kunnen we

met een maximum aantal van ongeveer 50 000 illegaal werkzame socialist en communisten rekenen. Het aantal op zichzelf zegt nog niets. Om zijn betekenis te beoordeelen, moeten we de werkmethode van de groepen en verder van die reserves van sympathiseerenden in aanmerking nemen, die in nauwer of losser contact met de organisatorisch verbonden staan. De in de laatste periode gedane arbeid had hoofdzakelijk het karakter van "inwendige arbeid", d.w.z. men kwam in zeer kleine groepjes samen, hield zichzelf en de geheele organisatie op de hoogte, voerde mondelinge en - zeer beperkt - ook schriftelijke propaganda binnen enge, als zoo betrouwbaar mogelijk bekend staande kringen. Juist de K.P.D., die in de eerste tijd uitgaande van de ontkenning van de nederlaag, parolen voor massale arbeid uitgaf, moest ongehooft zwaar voor deze miskennis van de toestand boeten. Later stonden zulke "parolen voor massale arbeid" slechts op papier, bedoeld voor de goed geloovige lezer in het buitenland, die men sprookjes over stakingen en demonstraties onder leiding van de K.P.D. opdischte, die zich bijna steeds bij een ernstig onderzoek naar de juistheid van de mededeelingen geheel onjuist bleken. De onmogelijkheid van een dergelijke breede agitatorische arbeid volgde uit het karakter van de nu in principe afgesloten eerste periode van het "klassieke fascisme" waarin de kleine revolutionaire groepen tegenover een hen vijandig gezinde volksmassa stonden, waarvan de groote meerderheid met het fascistische stelsel sympathiseerde en het droeg.

Aan de kwestie van de reserves moet worden toegevoegd, dat rondom elke organisatie een bredere of nauwere kring van sympathiseerenden staat, die meer of minder met de organisatie verbonden is, vaak zijn materiaal krijgt, hem ondersteunt, enz. Bij een verandering, verlichting van de situatie, zal een deel van deze reserves bij de organisatie worden ingelijfd.

Eindelijk moet als algemeene opmerking niet worden vergeten, dat de arbeidsmogelijkheden van een plaatselijke organisatie voor alles van de grootte van zijn operatiebasis afhangen: in een groote stad is de arbeid in de regel gemakkelijker dan in een middelsoort stad, en in deze gemakkelijker dan in een kleine stad enz. Deze algemeene regel wordt door andere factoren gewijzigd, factoren waarvan in de eerste plaats de religieuze samenstelling van de bevolking moet worden genoemd: in de roomsche streken is de arbeid gemakkelijker dan in protestantsche.

Nadat we deze opmerkingen hebben gemaakt, moeten we probeeren na te gaan in hoeverre de arbeidsmogelijkheden door de laatste gebeurtenissen concreet zijn veranderd. De gebeurtenissen van 30 Juni betekenen het begin van een nieuwe periode van het systeem: de omvorming van het klassieke fascisme in de bureaucratisch-militaire dictatuur. Deze omvorming werd reeds in de laatste maanden door een groeiende ontevredenheid onder de massa's voorbereid en zal nu worden verscherpt - niet direct en absoluut (daarom zelden we verder boven, dat de eerste periode "in principe" is afgesloten) maar zeker. Het doorzatten van deze tendens - het verdergaande verval van de fascistische basis

in de massa - zal worden gewaarborgd door de verscherpte economische situatie en de zeker hieruit voortvloeiende "onpopulaire maatregelen" evenals de verstoring van het vertrouwen in het systeem. Voor de arbeidersbeweging betekent deze omvorming een verlichting van de arbeid - ook dan, als de terreur van het officiële apparaat nog wordt verscherpt. Dat betekent, dat het massakarakter van de arbeid zal toenemen en de engere reser-ven aan de arbeid zullen beginnen deel te nemen. Deze komende verlichting, de verbreiding van de agitatie-sfeer (ontgocohelde B.A.) zal slechts gedeeltelijk worden gecompenseerd door een eventuele verzoening van het hervormde systeem met de katholieken. Hij zal zich ongelijkmatig en waarschijnlijk niet zeer snel doorzet-ten. Het zou needlottig zijn om te denken, dat het dictoriale stelsel onmiddellijk voor zijn eind stond, het zou misdadig zijn, onrijpe vruchten te willen plukken. Een "revolutionaire opleving" is er niet, het gaat er dus niet om met massaacties te beginnen, maar ze voor te bereiden, het hoofd koel te houden en geduld te hebben.

Men moet er zich van bewust zijn, dat juist bij het begin van een komende uitbreiding van de illegale arbeid, de beide oude partijen eerst het meeste zullen profiteren. De S.P.D. zal op de volstrekt niet "uitgestorven" democratische illusies kunnen steunen, de K.P.D. op de algemeene juistheid van het communisme en die stralenkrans, die ook de fascistien hem hebben verschaft, door elke gearresteerde "communist" te noemen. Voor de breede massa is echter "communisme" gelijk aan K.P.D. Beide partijen beschikken over groote materiele middelen. Maar ook die krachten, waaruit de nieuwe communistische partij zal ontstaan, zullen ongetwijfeld reeds van het begin af aan een veel hoger soortelijk gewicht hebben, dan de z.g. "tusschengroepen" vroeger hadden. De K.P.D. zal echter bij een verder gaan van de nieuwe opbouw op hevige weerstand in de eigen rijen stooten, een weerstand die zijn oorzaak vindt in de innerlijke omvorming van het menschenmateriaal. De illegaliteit heeft de heerschappij van de bureaucratieën doen afnemen, de zelfstandigheid van de werkers doen toenemen. Het zal niet gemakkelijk zijn, ze weer tot de marionetten van een almachtige, aan de belangen van de Russische buitenlandse politiek onderworpen bureaucratie te maken, die juist omdat hij door de Russische bureaucratie wordt beheerscht, in de toekomst evengeed in voortdurende tegenstelling tot de revolutionaire noodzaak zal komen als tot nu toe. Voor de S.P.D. moeten de vooruitzichten nog ongunstiger zijn: de situatie van het wereldkapitalisme zal een blijvende consolidering van het reformisme in de hersens van de arbeiders onmogelijk maken. De nieuwe, de werkelijk communistische partij, die zichzelf in de loop van de periode van opkomst zal vormen, zal van deze partij tegenstrijdigheden profiteren. Hoe zekerder hij de massa's de weg zal wijzen, hoe zulverder zijn leuzen aan de situatie en de aan de drang van de massa's zullen zijn aangepast, hoe sneller hij ook zelf tot een overheerschende kracht kan worden.

Wat zullen de organisatievormen en de leuzen van de beginnende periode zijn?

We stellen op de voorgrond: het systeem is nog sterk, illusies in dit opzicht zijn gevaarlijk. Het gaat er niet om het revolutionaire proletariaat dat reeds in de "revolutionaire opleving" tot de overheerschende kracht in de ontwikkeling is geworden tot de onmiddellijke stormloop te voeren. Het gaat erom, het proletariaat eerst van het voorwerp tot de drijvende kracht van de politiek te maken, de stormloop langzaam en standvastig voor te bereiden.

Het zou geheel verkeerd zijn, om van buiten af de een of andere geconstrueerde organisatievorm of leus uit te denken. Men moet de ontwikkeling nauwkeurig gadeslaan en daaruit gevolgtrekkingen maken. De beginnende tegenstand zal zich in de bedrijven om bedrijfsvertrouwensmannen groepeeren, zoals we dat reeds nu hier en daar konden zien. Het aanstellen van zulke bedrijfsvertrouwensmannen, dat door het vertrouwen van steeds groeiende deelen van de arbeiders wordt gedragen, gaat meestal geheel spontaan en is een uitdrukking van die "organiseerende tendens van de klassenstrijd" die men moet begrijpen. Hier moet de revolutionaire partij zich "inschakelen", doordat hij deze tendens uitbreidt, verdiept, samenvat en uitvoert. Wat de leuzen aangaat, zal het ook hier erop aan komen geen verzomen parolen op te stellen, maar zulke "waartoe de werkelijkheid zelf dringt", die veroorlooven telkens "de volgende schakel in de keten" te grijpen. In het algemeen is elke leus goed, die ertoe leidt de anti-fascistische strijd te verbreeden en te verdiepen. Hier doet zich het vraagstuk van het eenheidsfront en de "democratische leuzen" voor, - scherp te onderscheiden van de onmogelijke leuzen van de "wederoprichting van de democratie van Weimar". De leuzen van vrijheid van vergadering en vereeniging voor de arbeidenden, de opheffing van de concentratiekampen enz. zullen met economische leuzen tegen loonsverlaging, verslechtering van de arbeidsvoorwaarden, opheffing van de op de boeren drukkende economische dwangmaatregelen enz. zijn verbonden. Al deze leuzen zullen van te voren een bewust antikapitalistisch karakter moeten dragen: de vooruitgang tegenover 1918 ligt voor alles in de verbreiding van de antikapitalistische instelling van de breede volkmassa.

VI.

We hebben getracht, de komende strekkingen aan te duiden, voorzoover men dat bij een nauwkeurige analyse nu reeds kan doen. Hoe snel de verschillende fasen elkaar zullen opvolgen, hangt niet alleen van ons af, overijverige subjectivisten moeten worden gewaarschuwd. Maar revolutionairen zijn geen beroepsprofeten: ze hebben niet te raden, wanneer de situatie verandert, maar alles te doen, opdat hij verandert. Daartoe echter hoort een kritische kop, een koel hoofd en een nauwgezette, voortdurend herhaalde analyse van de verhoudingen. De revolutionaire klasse heeft de waarheid nodig, want waarheid is kennis van de werkelijkheid en men kan de werkelijkheid niet veranderen, als men hem niet kent!

ONDERSCHRIFT

De oude voorlopers van het communisme merkten in de toenmalige maatschappij allerlei onvolkomenheden op en zij trachten een beeld van een ideale maatschappij te ontwerpen, die niet aan die tekortkomingen zou lijden. Voor hen was het communisme een maatschappijvorm, hogger en beter dan het kapitalisme; hun taak bestond daarin, de andere menschen ook hiervan te overtuigen. Hadden deze eenmaal ingezien, dat een dergelijke ideale maatschappij mogelijk was, dan zouden zij zeker niet aarzelen om die te verwezenlijken, en de oude onvolkomen maatschappij ter zijde te stellen. Het vraagstuk was dus in de eerste plaats: een dergelijke maatschappij uit te denken. Het genis dat hierin slaagde, had daardoor de heele menscheid de vrijheid teruggegeven. Wanneer het communisme zou worden verwezenlijkt, hing dus eenvoudig daarvan af, wanneer het zou worden "uitgevonden", en dat kon eigenlijk altijd gebeuren, in de oudheid evengoed als in de tegenwoordige tijd of over 1000 jaar.

De werkelijke ontwikkeling gaat echter anders. Want de maatschappij is niet een instelling die door de menschen naar willekeur kan worden gewijzigd, het is een lichaam dat zich ontwikkelt door de werking van de verschillende in de maatschappij aanwezige krachten. In de opeenvolgende fasen van dit ontwikkelingsproces doorloopt de maatschappij verschillende vormen, die elkaar de een na de ander opvolgen, en in ieder naast de overblijfselen van de oude, de kiemen van de nieuwe maatschappijvorm in zich dragen. Een moet ook het communisme worden gezien, niet als een utopie, uitgedacht door een paar idealisten, maar als het product van de maatschappelijke ontwikkeling in het verleden en in de toekomst.

Het communisme staat niet als andere mogelijkheid tegenover het kapitalisme, zoals de oude socialisten dachten, maar als de eenige mogelijkheid tegenover de ondergang van deze maatschappij, omdat tegenover de ontwikkeling alleen het aftrekken van de ontwikkeling staat. Heeft de arbeidersklasse niet de kracht het communisme door te voeren, dan voert de verdere kapitalistische ontwikkeling tot steeds heviger crisissen, steeds grooter ellende voor de massa en zoo tenslotte tot de ondergang van de arbeidersklasse. De arbeidersklasse is daarom g e d w o n g e n de strijd voor het communisme te voeren, g e d w o n g e n het kapitalisme los te laten, omdat het geen uitkomst meer kan geven. Dit feit bepaalt het karakter van de strijd die de arbeidersklasse voert.

Het is dus niet zoo, dat de arbeiders op een goede dag, als ze eenmaal het juiste inzicht hebben gekregen, besluiten het kapitalisme ten val te brengen en het communisme in te voeren. Dat is de opvatting van de oude utopisten en volkomen in strijd met de werkelijke ontwikkelingsgang van de maatschappij. De arbeiders zijn g e d w o n g e n het communisme te willen, omdat ze anders in ellende ondergaan. Maar dat brengt mee, dat de strijd niet begint als een strijd voor het communisme, maar als een strijd tegen de verscherpte uitbuiting, als een strijd voor lotsverbetering binnen het kapitalisme.

Pas dan, als er op deze wijze geen uitkomst meer is, zal de arbeidersklasse zich een verder omdel stellen, het communistisch inzicht breekt meer en meer door, naarmate het voor de arbeidersklasse onmogelijk wordt zich een menscheitwaardig bestaan te verschaffen onder het kapitalisme. De revolutie is dus niet een enkele slag, die door de arbeiders wordt gewonnen, maar een langdurig proces waarin zich de strijd van de arbeidersklasse ontwikkelt; de economisch-politieke en geestelijke strijd voor de bewustwording, het communistisch inzicht. Deze beide vormen van de strijd zijn onafscheidelijk aan elkaar gebonden en groeien met en door elkaar steeds meer uit. De bewustwording is noodzakelijke voorwaarde voor de economisch-politieke strijd, maar het omgekeerde is ook het geval. Het communistische inzicht wordt dan ook niet "gemaakt" door de revolutionairen, en zij zijn het niet die de massa het inzicht bijbrengen. Dat alles doet de noodzaak van het dagelijksche leven. Maar de revolutionairen kunnen de massa steunen in zijn strijd. De bewustwording van de massa's is een aanpassingsproces, waarin zijn geestelijke instelling in overeenstemming wordt gebracht met de taak die de maatschappelijke omstandigheden hem opleggen. Dit proces gaat langzaam omdat veel oude illusies en tradities moeten worden opgeruimd, en omdat het lang duurt voordat de veranderde omstandigheden tot het bewustzijn doordringen. Dit proces te bevorderen, de massa, waarvan ze ten slotte zelf een deel zijn, in zijn strijd voor de bewustwording te steunen, is de taak van de revolutionairen.

Het is dus de taak van de revolutionairen om, uitgaande van de praktijk van het leven, van de omstandigheden waaronder de arbeiders verkeerden, hun propaganda te voeren. De arbeiders krijgen hun inzicht uit de ondervinding die ze in het praktische leven opdoen; de revolutionaire propaganda kan deze ondervinding niet vervangen, hij kan er slechts toe bijdragen dat hij niet weer verloren gaat, dat er lessen uit worden getrokken. Dit bepaalt ook de houding die we tegenover de dagelijksche strijd aan moeten nemen. Kleine actie's zoals die tegenwoordig voorkomen, zijn ondanks hun beperkte omvang en doelstelling en ondanks het uitblijven van waarneembare resultaten, toch de vorm waarin de revolutionaire energieën van de massa zich uitten, ze zijn de noodzakelijke voorwaarde voor de latere groote strijd.

In het dagelijksche leven, in zijn verhouding tot zijn mede-arbeiders, in zijn verhouding tot de kapitalist, ondervindt de arbeider voortdurend de macht van zijn klasse die de heele productie draagt; en tegelijk de onmacht van deze klasse, die niet in staat is zich een redelijk bestaan te verschaffen. En hem wordt ook de oorzaak van deze machteloosheid getoond, het feit dat de klasse niet kan beschikken over het door hemzelf vervaardigde product, wat weer daarop berust, dat hij niet de beschikking heeft over het productiemiddel. En zoo moet hij komen tot de erkenning van de waarheid, dat onder het kapitalisme de arbeider er slechts is om de winst, d.w.z. de behoeften van het productieapparaat te verzorgen, zoodat de eenige uitweg is, dat het productieapparaat de behoeften van de arbeiders gaat verzorgen. De arbeidersklasse moet dit apparaat dus tot zijn eigendom maken. Langzaam breekt dit inzicht baan en verdrijft de oude sociaaldemocratische illusie van

de samenwerking tusschen kapitaal en arbeid. En hoe diep deze illusie ook in de hooften van de arbeiders geworteld is, en hoe zeer hij ook nog voedaal blijft vinden in de herinnering aan de voorbije periode, waarin het levenspeil van de arbeidersklasse omhoog kon gaan, tenslotte zal de werkelijkheid sterker blijken dan alle illusies, en de arbeiders de weg naar het communisme openbaren.

Hoe de organisatorische vormen zullen zijn waarin de arbeidersklasse het beheer over de productie uitoefent is van te voren niet te zeggen. Want dat hangt af van allerlei verhoudingen waar we nu slechts naar kunnen glansen. Maar wezenlijk is, dat de macht bij de arbeidersklasse blijft berusten, dat het klasse-organen zijn. Daar de klem van deze organisatie reeds in de revolutie worden gelegd, moeten ook de organen van de revolutie klasse-organen zijn. De geschiedenis heeft ons al laten zien wat de organisatievormen van de revolutie zijn, heeft ons die laten zien in de arbeidersklasse van de eerste internationale.

Ook nu zien we hoe in Duitschland, onder de druk van de omstandigheden, die klem van het padenstelsel ontstaan, in de vorm van het stelsel van vertrouwensmannen uit de bedrijven, waarom zich het verzet gaat groepeeren, evenals dat in de oorlog het geval was.

Daar de arbeidersklasse zich "openlijk en zonder omwegen meester moet maken van de productiekrachten" (Engels: "Anti-Dühring") zal hij zich scherp moeten keeren tegen iedere poging van "leiders" om een organisatie te vormen, die zich macht over de arbeidersklasse aanmatigt, onverschillig of deze "leiders" geleid worden door "lagere zelfucht" of door "heerlijke revolutionaire bedoelingen". Het resultaat is in beide gevallen hetzelfde, n.l. overheersing van de arbeidersklasse door een groep intellectuelen. Overheersing van de arbeidersklasse betekent uitbuiting van de arbeidersklasse, beteekent loonslavernij. Want overheersing van de arbeider beteekent overheersing van zijn eenigste bezit, van zijn arbeidskracht. Maar het gaat er voor de arbeidersklasse niet om de slavernij in dienst van de bourgeoisie te vervangen door slavernij in dienst van een intellectuele staatsbureaucratie; er is voor de arbeidersklasse maar één uitweg, de opheffing der loonslavernij. Opheffing van de loonarbeid, dus van de peiler van het kapitalisme en dus opheffing van zijn beide polen; van de bourgeoisie en daarmee van de arbeidersklasse zelf. Door de proletarische revolutie wordt het proletariaat geliquideerd; het communisme kent geen klassen meer, het kent slechts menschen.

Toetsen we aan dit alles de opvattingen van de N.F., dan blijken deze nog zeer ver van de proletarische doelstelling te zijn verwijderd. De N.F. stelt z.g. antikapitalistische leuzen, die niets anders inhouden dan een wijziging der voorwaarden waaronder de arbeiders worden uitgebuit. De politiek van de N.F. is anti-kapitalistisch zooda die van Hitler anti-proletarisch is; de N.F.

stelt eischen die voor het kapitaal onaangenaam zijn, maar acht de tijd nog niet gekomen om het kapitaal rechtstreeks aan te tasten. Het is onzinnig om van een faacistische regering vrijheid van vergadering te eischen, als we bedenken, hoe treurig het zelfs in officieel democratische landen met deze "vrijheid" gesteld is. Maar het proletariaat heeft dat ook niet nodig, ook zonder deze "vrijheid" weten de arbeiders elkaar te vinden, en ook zonder deze "vrijheid" zal de revolutie komen. Het is onzinnig om te verwachten dat een bourgeoisie die financieel absoluut aan de grond zit, niet tot loonroof zal overgaan. De eisch van opheffing van de op de boeren drukkende dwangmaatregelen, beoogt het herstel van het vrije kapitalisme, het terugzetten van de klok. De N.F. wil stapje voor stapje de revolutie doorvoeren, "telkens de volgende schakel in de keten grijpen", om het met zijn eigen woorden te zeggen. Maar dat is onmogelijk, de klassenstrijd kent onder de tegenwoordige verhoudingen nog slechts overwinningen en nederlagen, geen compromis.

Dat de N.F. dergelijke leuzen stelt, is het gevolg van de scheeve voorstelling die hij zich van de revolutie maakt. Hij ziet deze indeed niet als een spontane klassebeweging van het proletariaat, maar als een opstand die van bovenaf moet worden georganiseerd. Hij meent dat het proletariaat in de revolutie niet zelfstandig op kan treden, omdat de massa te weinig inzicht heeft. Dat hij dus een partij boven zich moet hebben die hem raadt en van dwaalwegen afhoudt. Met zijn eigen woorden: "Des te zekerder hij (de partij) de massa's de weg zal wijzen....." "Het gaat erom, het proletariaat eerst van het voorwerp tot de drijvende kracht van de politiek te M A K E N" Dat is het standpunt dat de partij de geestelijke instelling van de massa's m a a k t, het is het standpunt van de oude utopisten; feitelijk het burgerlijke standpunt. We weten, dat de werkelijkheid anders is.

Dat neemt niet weg, dat juist door het nog weinig ontwikkelde revolutionaire inzicht van de massa deze er gemakkelijk toe komt, zich achter een partij te scharen en hierin zijn vertrouwen te stellen, vooral als de houding die de partij in de dagelijkse strijd aanneemt met de wil van de massa's overeenstemt. We hebben dat gezien aan S.P.D. en K.P.D. Deze partijen sturen het er bewust op aan, het vertrouwen der massa te winnen en deze tot zijn trouwe volgelingen te maken. De opportunistische leuzen van de N.F. bewijzen dat het hiermee niet anders gesteld is. Slaagt de N.F. er in zich op deze wijze de leiding van de arbeidersklasse te verzekeren, dan moet dit voeren tot een partijdictatuur van de N.F. Want eenmaal op deze weg is er geen mogelijk meer om terug te keeren, dat zou al de bereikte resultaten verloren doen gaan. De dictatuur van een partij over de arbeidersklasse is echter heel iets anders dan de dictatuur van het proletariaat; het leidt niet tot communisme maar tot uitbuiting van de arbeiders door de tot staatsmacht uitgegroeide partij, tot staatskapitalisme - als in Rusland. De bevrijding van het proletariaat moet het werk der arbeiders zelf zijn, het zal anders de hulp duur moeten betalen - met zijn vrijheid.

De P.O.T. en de K.E.T.E.L. over dit medische slecht...

Onder het hoofd "De Comintern en de Oorlog" komt in de Fakkel van 1 Juni het volgende artikel voor:

"Stalin-Patrotisme"

(S. T.) In een artikel over de oorlog heeft de redactie van "De Fakkel" er op gewezen dat de O.S.P. bereid is mee te werken aan de verdediging van de Sowjet-Unie, maar niet aan de zijde van Herriot, Tardieu, enz.

Wat is het antwoord daarop van "De Tribune"?

Ze wijst allereerst op de politiek van Litwinof:

"De buitenlandsche politiek van de Sowjet-Unie wordt voortgezet in de vormen, en met benutting van de manoeuvres, die de huidige internationale situatie noodig maakt. Haar doel blijft hetzelfde - geen eenheidsfront van haar vijanden toe te laten, de een tegen de ander uit te spelen, tijd te winnen voor de opbouw van het socialisme, en zijn op dit oogenblik gevaarlijkste vijanden - Hitler-Duitschland, Japan en de conservatieve oorlogsdruiven in Engeland - te isoleeren.

Deze politiek heeft in de afgelopen jaren de grootste successen bereikt, voor de arbeiders van de Sowjet-Unie, maar ook voor de arbeiders van de geheele wereld."

Misschien hebben naar Stalinistische maatstaf gemeten de arbeiders van de geheele wereld in het afgelopen jaar "de grootste successen" behaald; of ze daarvoor de Komintern erg dankbaar zullen zijn is een andere vraag.

Waaruit bestaat nu die politiek van Litwinof: "hij speelt de een tegen de ander uit". Merkwaardige voorstelling hebben die lieden van de wereldpolitiek. Wij dachten altijd dat de verschillende militaire en andere verdragen gesloten werden, niet omdat het persoonlijke ingrijpen van de één of andere generaal of diplomaat zoo verschrikkelijk slim was, maar omdat de politieke en economische omstandigheden die Staten tot bepaalde overeenkomsten en combinaties dwingen. Zoo wordt Engeland op het oogenblik naar Amerika toegedrongen en komt het meer en meer te staan tegenover Japan.

Heeft Litwinof dat bereikt? Welneen! Dat is het gevolg van de ontzaglijk verschorpte concurrentiestrijd tusschen Engeland en Japan.

Zoo zien Marxisten de geschiedenis. De Stalinisten hebben van de geschiedenis weer de oude, geestloze colportage-

roman gemaakt waarin slimme mannen een politiek partijtje kaart leggen en waarbij de "geheimzinnige Rus" "als maar" de een tegen de ander uitspeelt.

Het denkbeeld dat één slimmeling de verschillende kapitalistische groepeerings van hun economische en politieke basis af kan rukken en in een positie kan brengen die daar niet mee in overeenstemming is - dat kan alleen in het hoofd van Stalinistische ideeten opkomen."

Dat in de verschillende combinaties die ontstaan tusschen de kapitalistische landen, de ééne partij de rivaliteit der overigen uit kan buiten, en dat in dit politieke spel persoonlijk slimmheid een rol speelt, niemand zal het kunnen ontkennen. Dat echter dit tegenstrijdige driekookspel gespeeld wordt, ligt aan de tegenstrijdige natuur van het kapitalisme zelve.

Geen land kan zich isoleeren; slechts in internationaal verband kan geproduceerd en handel worden gedreven, tegelijkertijd is iedere natie echter een binnen haar grenzen politiek aaneengesloten geheel, waarin zij die over de productiemiddelen beschikken en dientengevolge over het product, gedwongen zijn een economisch-politieke en gewapende strijd te voeren tegen alle naties die hen omringen. In onverbreikbaar verband ingeschakeld in de wereld-economie, moeten zij tevens een strijd op leven en dood voeren tegen alle anderen, terwijl de bloei hunner tegenstanders terzelfder tijd weer voorwaarts is voor hun eigen bloei, hen echter ook weer bedreigt.

Binnen de grenzen trachten de leiders de economie en de politiek aan de productie dienstbaar te maken, terwijl de daarvoor vereischte machtsposities door politie, justitie, gevangnissen, ontzag en aanzien, veilig gesteld moeten worden. Door dit economisch geheel te dienen moet een zij tegelijk hun eigen machtsposities dienen. Zoo is de natie gedwongen terzelfder tijd de concurrentiestrijd met haar omringende rivalen te voeren, conflicten tusschen hen uit te lokken, verbonden te sluiten en in 't geheim weer tegenverbonden. Daarvoor is noodig: internationale politiek met z'n geheime diplomatie en spinnendienst en een sterk leger om deze politiek kracht bij te zetten. Onderwerping der massa's voor die doeleinden, die, omdat zij niets over de productie en het product van hun arbeid te zeggen hebben, ook geen belang voelen bij dezen strijd. Een sterke politiemacht om deze massa dienstbaar te maken aan de economisch-politieke en gewapende strijd, door de natie. De slimste en knapste meest ervaren leiders zoekt het stelsel zich als 't ware zelf uit.

Iedere nationaliteit vormt dus een onscheidbaar deel van de tegenstrijdige wereldhuishouding, dit vereischt overeenkomsten, handel, betrekkingen, leeningen, doch ook concurrentie, strijd, openbare en geheime diplomatie, een met macht en aanzien bekleedde ambtenarij, het aanwenden van meerwaarde voor deze doeleinden en dientengevolge uitbuiting der massa's te huis, het aanpassen en dienstbaar maken van de binnenlandsche politiek, economie, recht, wet openbare macht aan de buitenlandsche en omgekeerd.

Dit geldt voor alle nationaliteiten; ook voor Rusland. Het verwaande antwoord, dat de Fakkel nu geeft aan de Tribune, is volkomen misplaatst. De Tribune wijst, althans niet in het door de Fakkel aangehaalde, op de persoonlijke kwaliteiten van Litwinof, die de wereld politiek zou "maken". Zij laat eenvoudig zien hoe de sovjet? unie, wereld politiek voert, te zamen en ook tegen andere mogendheden, in haar oogen, ten voordeele van het wereld proletariaat.

En inplaats dat nu de Fakkel tracht zich een marxistisch oordeel over deze politiek te vormen, haar verklaart uit de Russische economische verhoudingen als onderdeel der internationale productie, gelooft ze nog steeds, dat Rusland een uitzonderingspositie inneemt, vandaar haar speciale houding t.o.v. Rusland in geval van oorlog. Net of "bepaalde politieke en economische omstandigheden" (zie boven) Rusland niet in den maalstroom der onberekenbare wereldkamp hebben gevoerd, net of de positie van Rusland hierin alleen maar bepaald wordt, door de tegenstelling Japan-Amerika, op zich zelf staat als iets wat wel anders zou kunnen, als die "ideeën van Stalinisten" maar niet zoo stom waren en als maar de fouten bescheiden van haar binnenlandse productieverhoudingen. Zij verwijt de Stalinisten dat deze "van de geschiedenis weer de oude geestelooze colportage-roman hebben gemaakt waarin slimme mannen een politiekpartij te kaart leggen" doch zelf staat zij op het standpunt van de v.e.r.k.e.e.r.d.e.l.i.e.i.d.i.i.n.g. Als die knappe Trotzky in Rusland maar de leiding had, Trotzky die het juiste accumulatie-percentages heeft uitgerekend (zie artikelen hierover in de Fakkel) hij zou niet door de "politieke economische omstandigheden" gedwongen worden tot bepaalde combinaties met andere staten. Of, de grondslag van deze combinaties zou onder zijn leiding geheel anders zijn, er zijn toch "zoovele mogelijkheden" (1) niet waar? Ze weten die formules van "de omstandigheden" zoo goed op te zeggen maar ze tot geheele grondslag van hun denken te maken en toe te passen, daarvoor schijnt hen iets in den weg te zitten. Zouden er misschien ook "politieke en economische omstandigheden" zijn, die de politieke lijn der O.S.P. bepalen. Of wenscht de O.S.P. door zich deze vraag te stellen niet tot die zelfkennis te komen?

Wij voor ons zijn van de noodzakelijkheid overtuigd geregd onszelf angstvallig op dit punt te onderzoeken, want wij sluiten onszelf niet uit van dit economisch-politiek determinisme.

Deze menschen die geen gebogenheid voorbij laten gaan in om hun politieke tegenstanders uit te schelden voor ideeten en stomelingen, die niet anders doen dan maar fouten begaan, beschiedigen de communisten en in dit geval tot onrecht, dat ze de politiek toeschrijven aan de slimheid van Litwinof.

(1) Op een vergadering critiseerde een spreker van de O.S.P. van de Russisch-Amerikaanse overeenkomsten. Een debater merkte op dat deze overeenkomsten er in wezen eerder hadden uitgezien, als zo onder Trotzky's leiding, of de leiding van wie ook, aangegaan waren. Het antwoord was, dat men vergat dat er "zoovele mogelijkheden" waren.

In hetzelfde nummer van de Fakkel zeggen ze dat de O.P. van Oostenrijk een prachtkans had gehad, als ze maar niet zooveel fouten had gemaakt. Een uitzondering probeeren te geven van de politieke en economische omstandigheden die de gedragslijn der O.P. bepalen, daar blijven ze voor staan, het zijn allemaal stomme fouten.

De soc democratie hielp de oorlog van de bourgeoisie meevoeren; fouten. In Nederland stemden ze voor mobilisatie en crediten; fouten. De veel geprezen van den Goes verdedigde 4 jaar gedurende de oorlog die zelfde soc democratie; fouten. De vakverenigingen gingen mee met de S.D.A.P.; fouten. Tegenwoordig roeyeren ze opposanten fouten om slechtigheid. Ze bukken als maar voor de regeering; fouten en lafheid. Je hoeft dan ook eigenlijk nergens wat anders van te zeggen als dat het fouten en euveladen zijn.

Wij hebben echter van de grondleggers van het wetenschappelijk socialisme wat anders geleerd. Die vroegen zich bij elk politiek verschijnsel af: "wat is de economische oorzaak", en zo lang als die niet verklaard was, was er voor hen nog niets verklaard.

Passen wij dus dit denken toe op de economische en politieke organisaties van het proletariaat, dan komen wij uitgaande van de verschijnselen tot de volgende slotregel. De geschiedenis der laatste tientallen jaren heeft ons doen zien dat een partij of vakvereniging of ledere vereeniging van individuen die hetzij in oppositie tot, of in samenwerking met het maatschappelijk geheel, doeleinden nastreeft, een organisme wordt met eigen leven en eigen levensbelang, waarin een eventueel verafliggend algemeen doel opgeofferd wordt aan het tijdelijk bestaan, zoodra als dit in gevaar dreigt te komen en zelf de krachten aantrekt en kweekt die in de eerste plaats voor het tijdelijk bestaan opkomen.

Het kapitalisme zelf ontwikkelt zich door zijn inwendige tegenstellingen, die zijn politieke uitdrukking vinden in de elkaar bestrijdende partijen. Alles wat doeleinden nastreeft binnen dit tegenstrijdige geheel, kan dit alleen door zich macht en amchtsposities te veroveren. Zelfs de radikaalste partijen hebben geregeld te kiezen tusschen vernietiging van hun macht of medewerking. Ja, hun macht komt niet eerder tot stand dan door op de een of andere manier mede te werken en zich te verbinden met gedeelten van het stelsel. Heden uiterst radicale oppositie kunnen zij morgen geboepen worden om mede, of zelfs alleen de macht uit te oefenen. De vakverenigingen b.v. die oorspronkelijk een heftige strijd om hun bestaan moesten voeren, zijn tot onmisbare aanhangels van den staat geworden, terwijl ze, zichzelf als doelstellend, alles sliken om vernietiging te ontgaan. Een oppositie in de vakvereniging, die tot macht komt, bestuurs functies bezet, waar aan men als oppositie nooit kan ontkomen, ziet zich ieder oogenblik voor de keuze geplaatst, dezen op te geven of de maatregelen van de leiding te sliken. Haar eigen volgelingen is zij dan dikwijls gedwongen de leiding minder slecht voor te stellen, als zij vroeger zelf heeft voorgegeven. Dit gaat zoo bij alle lichamen waarin oppositie partijen doordringen.

Hun jeugdradicalisme wordt zoodanig getemperd, dat zij geschikt zijn tot regereen of mederegeeren.

Deze partijen en vakverenigingen maken dus geen fouten. Zij handelen, zó als alleen verbonden van individuen kunnen handelen, die onder het kapitalisme gegroeid zijn.

Doch niet alleen omdat een partij een organisatie is, die door wil dringen in de bestaande politieke en economische instituten en zich daardoor doeleinden stelt binnen het raam der maatschappij is zij gedoemd deze weg te gaan, de middelen tot doel te maken.

Zij moet trachtende massa voor zich te winnen. Dit is de basis voor haar bestaan en verder werken. Doch de massa is niet opstandig niet revolutionair, en onbewust, met totaal verkeerde voorstellingen van de maatschappij en haar verhoudingen.

Deze massa, onwetende massa, tracht zij in haar verband te lokken, door quasi opstandige taal, die de onmachtig verdeelden graag horen; door de nadruk te leggen op de slechtheid en domheid der heerschers en concurrerende organisaties; door gebruik te maken van tijdelijke stemmingen bij arbeiders en kleinburgers b.v. de anti Duitse stemming die op 't oogenblik heerscht. Hierdoor groeit de partij. Doch het gros der leden brengt de opportunistische gezindheid der massa's met zich mede en zoo het hun al niet om het behalen van directe voordeelen te doen is, willen zij toch zien: macht, invloed, vooruitgang. De nieuwere leden zijn doorgaans de beste "werkers" omdat zij in bovengenoemden zijn resultaten verwachten. In hun onmacht layen zij zich verder in de partij aan de holle taal en vereert diegenen der leiders, die daarin uitblinken. Hun pers wordt uiterst oppervlakkig en sensationeel met steeds dikkere woorden letterlijk en figuurlijk, met mateelooze overschatting van eigen kracht, invloed en eminentie. De leiders trachten, met de beste bedoelingen natuurlijk, de massa tot zich te trekken. Niet de leiders met helder inzicht en groote kennis, worden in de massapartij het meeste gewaardeerd. Zij die de massa kunnen beïnvloeden zijn voor de partij het meeste waard en hebben daarom ook zelf de meeste invloed. Slechts door het geestelijk bij de massa af te laten krijgen zij die invloed. Hieraan helpen geen cursus-vergaderingen en schooling, want deze worden dienstbaar gemaakt aan de algemeene grondslag der partij. Dit zijn dus de oorzaken waarom de massa-partijen te gronde gingen en gaan. De zoogenaamde fouten zijn niets anders als de noodzakelijke gevolgen van hun plaats in het economisch-politieke geheel.

Indien dus de O.S.P. de maatschappelijke oorzaken zoekt in haar eigen critiek op andere partijen inplaats van altijd van fouten te spreken en Marx na te bouwen, zou zij daarmee het dooivonnis over zichzelf uitspreken en daarom doet zij het niet.

Het tweede punt waarover de Fakkels met de Tribune polemiseert betreft de verdediging van Rusland. De Fakkels had n.l. geschreven:

"Wij zijn bereid de Sowjet-Unie te verdedigen. Wij zijn NIET bereid de Sowjet-Unie te verdedigen aan de zijde van Herriot, de reaktionaire generaal Weygand en de renegaat Boncour - nooh ook eventueel aan de zijde van Colijn en Mussert, indien ons land, via Engeland, in dit wanstaltige bondgenootschap van "democratie" en "dictatuur" zou worden betrokken."

"De Tribune" voegt daaraan toe:

"Het is werkelijk goed, dat dit zoo duidelijk gezegd wordt. Nu weten de arbeider tenminste dat de O.S.P. openlijk verklaart, dat zij tot de vijanden van de Sowjet-Unie behoort, die zij niet wenscht te verdedigen."

De Tribune ziet hierin dus een verklaring, dat de O.S.P. Rusland niet wil verdedigen en voor zoover het de verklaring betreft geeft de Tribune gelijk. Wat is dit voor onzin, wel Rusland willen verdedigen maar niet met Ruslands bondgenooten mee willen vechten en bij Ruslands bondgenooten een revolutie maken. Wie Ruslands bondgenooten belemmert, steunt Ruslands vijanden en valt Rusland aan. Aan het einde vraagt de schrijver nota bene een duidelijk antwoord van de Tribune; me dunkt dat de Tribune duidelijk genoeg is. De Fakkels meest liever wat duidelijker zijn. Trouwens het standpunt van de Comintern kon de O.S.P. sinds jaar en dag bekend zijn en laat niets aan duidelijkheid te wenschen over. Bucharin verklaarde op het 4e congres van de 3e Internationale dat de partijgenooten in een oorlogsblok met Rusland de plicht hadden dit blok maar de overwinning te voeren, duidelijker kan het toch niet. Doch de Comintern bracht deze politiek reeds in praktijk. In 1927 riep zij gedurende het conflict tusschen Polen en Litauen per manifest de arbeiders van Litauen op om hun vaderland tegen de Poolse indringers te verdedigen. De Fakkels zal ons geen antwoord verwaardigen. Dit belet ons echter niet om te vragen wat de O.S.P. in dit geval had gedaan. Had het door hen gekoesterde Rusland deze invalspoort moeten laten ontstaan? Wij koesteren geen gedeelte van het wereldkapitalisme. Ook in Rusland bestaat de tegenstelling proletariaat en bourgeoisie, welke gedaante die bourgeoisie ook heeft aangenomen, wat ook haar oorsprong en wezen is.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN **INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

Deze persdienst ver-
schijnt minstens één-
maal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkløsheden en telkens diepere ontwrichting van het productiesapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitsondering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten waken de arbeiders in dezen strijd op, het behoor en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om mee DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwesenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbestuurszijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Zevende Jaargang No: 12.
September 1934 No: 1.

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!**

We ontleenen aan de Duitsche pers :

VERBAND TUSSEN STAAT EN ECONOMISCH LEVEN ONDER HET FASCIÏSME.

Hieronder willen we trachten te beschrijven, wat er in de fascistische staat in de verhouding tusschen staat en economisch leven is veranderd vergeleken bij het parlementair-democratisch staatsstelsel en welke oorzaken aan deze veranderde verhoudingen ten grondslag liggen. De onder de verschillende richtingen in de arbeidersbeweging veel omstrede begrippen "staatskapitalisme" of "staats-socialisme" moeten door deze uiteenzetting worden verduidelijkt, respectievelijk als discussiegrondslag voor een verklaring dienen. We zullen voornamelijk op de Duitsche ontwikkeling ingaan; maar toch is het, daar de fascistische ontwikkeling een internationaal verschijnsel is, onvermijdelijk om ook op andere landen te wijzen. Een afzonderlijk hoofdstuk moet aan Rusland worden gewijd, omdat daar - zooals tot nu toe in geen ander land - de staat de eigenaar van de productiemiddelen en leider van een planmatige huishouding is; een toestand, die door de aanhangers van de 3e Internationale met "socialisme" wordt aangeduid.

Om in het bijzonder der fascistische ontwikkeling te kunnen verklaren, is het noodig op de functie van de staat in de maatschappelijke ontwikkeling in het algemeen en op de liberalistische periode van het kapitalisme in het bijzonder, in te gaan. Volgens de marxistische maatschappijleer, waarop we ons baseeren, is de staat op een bepaalde trap van maatschappelijke ontwikkeling ontstaan, toen de zich vormende bezitverhoudingen een bescherming zowel binnen de maatschappij (waarvan de stam de eerste vorm was) alsook naar buiten noodig maakten.

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkløsheden en telkens diepere ontwrichting van het productiesapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitsondering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten waken de arbeiders in dezen strijd op, het behoor en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om mee DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwesenlijken. De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbestuurszijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**